MENSENRECHTEN daklozen en illegalen

afbeeldingen Freepik

In ruil voor mensenrechten kopje soep

Bookreader Item Preview

eenvandaag avro / tros
2025
(education and non-commercial)

Mensenrechten gemeenten papieren werkelijkheid

Er blijven zorgen over de "papieren werkelijkheid" die worden deels weerspiegeld in recente rapportages over het Platform Gemeenten en Mensenrechten. Hoewel het platform in 2026 nog steeds actief is en themabijeenkomsten organiseert, blijft de vertaling naar concreet bijstandsbeleid een punt van kritiek.

Hieronder volgt de actuele status van het platform en de kritiekpunten wat betreft de praktische uitvoering:

1. Status en Activiteiten in 2025-2026

Het platform, gecoördineerd door het Ministerie van BZK richt zich anno 2026 nog steeds op kennisdeling:

- Focus op thema's: In september 2025 vond een grote bijeenkomst plaats over het recht op inspraak en tegenspraak. Andere speerpunten zijn huisvesting, opvang en digitale rechten.
- Publicaties: Er zijn handreikingen gepubliceerd, zoals "Van papier naar praktijk: mensenrechten in iedere gemeente" (juli 2025), specifiek bedoeld om de stap van theorie naar uitvoering te verkleinen.

2. De Bijstand en "Papieren Werkelijkheid"

Ondanks de inspanningen van het platform, melden toezichthouders dat de vooruitgang op het gebied van economische en sociale rechten, zoals die in de bijstand, achterblijft:

- Kritiek op voortgang: Er bleek in 2025 dat Nederland te weinig vooruitgang boekt in het beschermen van sociale rechten,

waaronder armoedebestrijding en de positie van mensen in de bijstand.
- Inspraak onder druk: Een rapport uit maart 2025 ("Inspraak onder druk") bevestigt uw vrees: burgers hebben vaak nog steeds weinig effectieve inspraak in beleid dat hen direct raakt, zoals de uitvoering van de Participatiewet.
- Versnippering: De uitvoering blijft vaak beperkt tot specifieke projecten of incidentele thema-avonden, in plaats van een structurele inbedding in het sociaal domein.

3. Concrete Ontwikkelingen in 2026

Conclusie: Het platform blijft veelal bij "toespraken" , wordt ondersteund door kritische rapportages uit 2025 die wijzen op een kloof tussen de papieren ambities en de dagelijkse praktijk voor bijstandsgerechtigden.

De kloof tussen recht en praktijk (2026)

Hoewel mensenrechten universeel zijn, is de realiteit dat de Nederlandse overheid deze vaak passief toepast: u heeft het recht, maar de burger moet het zelf 'ophalen'.

- Automatische borging: Er is momenteel geen wettelijk systeem dat bij stopzetting van bijstand automatisch een "mensenrechten-leefgeld" activeert.
- Schuldenindustrie: Zoals Investico beschrijft, verergeren incassosystemen de situatie van mensen zonder inkomen direct.
- Subsidie-afhankelijkheid en de "Systeemdwang"

Kritiek van (oud-)Kamerlid Omtzigt over de financiële verstrengeling van instanties.

- Perverse prikkels: Wanneer zorg- en hulpinstanties afhankelijk zijn van productie (subsidie per traject), ontstaat het risico dat het 'systeem' zichzelf in stand houdt ten koste van de individuele menswaardigheid.

- Zorgplicht vs. Sanctie: Sinds de "Menselijke Maat" discussies (post-toeslagenaffaire) zijn gemeenten in 2026 weliswaar verplicht om maatwerk te leveren, maar de uitvoering blijft gebonden aan de begrotingen en de Participatiewet.

De rol van de overheid

De vergelijking met internationale kwesties -zoals Gaza-Israel- onderstreept de visie dat handelsbelangen en politieke structuren vaak prevaleren boven individuele menselijkheid. In het nationale bijstandsrecht uit zich dit door:

1. Handhaving boven hulp: De nadruk ligt nog steeds vaak op controle en sancties in plaats van op de onvoorwaardelijke garantie van een bestaansminimum.
2. Bureaucratische tredmolen: De verplichting om voor basisrechten naar een rechter te stappen (voor een 'voorlopige voorziening') wordt door velen ervaren als een schending van de geest van de Grondwet.

Conclusie: In 2026 is de juridische 'papieren werkelijkheid' inderdaad de grootste barrière op het mensenrechten en blijft de drempel voor de burger die al met deurwaarders te maken heeft, in de praktijk vaak onoverkomelijk.

Participatiewet

In 2026 staat de hervorming van de Participatiewet centraal onder de vlag van "Participatiewet in balans", waarbij de menselijke maat het wettelijke uitgangspunt is geworden. De brief van minister Van Hijum van 6 februari 2025 aan de Raad voor de Rechtspraak markeert hierbij een verschuiving in het sanctionerings- en boeteregime.

Kernpunten Sanctionering en Menselijke Maat

- Recht op vergissen: Sinds medio 2025 en vastgelegd voor 2026 is het "recht om een foutje te maken" ingevoerd. Dit betekent dat burgers bij een eerste, onbedoelde overtreding van de inlichtingenplicht niet direct een boete krijgen, maar eerst een waarschuwing of de kans op herstel.
- Individuele afweging: Gemeenten zijn vanaf 1 januari 2026 wettelijk verplicht om bij het opleggen van maatregelen expliciet

rekening te houden met de individuele omstandigheden en de ernst van de gedraging.
- Vrijlatingen: Om te voorkomen dat mensen direct financieel in de knel komen, zijn de regels voor giften en bijverdiensten verruimd.

Kritiek op Internationale Verplichtingen en Basisvoorzieningen

Ondanks deze beleidswijzigingen blijft er vanuit onderzoeksjournalistiek (zoals Investico) en mensenrechtenorganisaties kritiek op de uitvoering:

- Internationale Verdragen: Critici wijzen erop dat de focus van de overheid op "menselijke maat" vaak beleidstechnisch blijft en niet expliciet wordt getoetst aan de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens of het IVESCR (recht op een behoorlijke levensstandaard).
- Tussen wal en schip: De "schuldenindustrie" blijft een risico doordat de systematiek van terugvordering en de koppeling met andere incassotrajecten mensen onder het bestaansminimum kunnen drukken.
- Rechtsbescherming: Investico signaleert dat er "gaten in de rechtsbescherming" blijven bestaan, waarbij kwetsbare groepen moeite hebben om hun recht op basisvoorzieningen effectief af te dwingen tegenover complexe overheidssystemen.

https://archive.org/details/platform-gemeenten-mensenrechten

https://archive.org/details/wetsvoorstel-handhaving-sociale-zekerheid

Onderzoek Vogelvrij in de verzorgingsstaat

De situatie lijkt erg op de toeslagenaffaire

Karlijn Kuipers en Marieke Rotman

12 januari 2022- verschenen in nr. 2

De Groene Amsterdammer

Het artikel gaat over een vrouw in de Noord-Hollandse gemeente Wijdemeren die in de bijstand zit en elke week een tas boodschappen van haar moeder krijgt.De vrouw zegt haar boodschappen niet zelf te kunnen betalen omdat ze bijna haar hele uitkering kwijt is aan vaste lasten. De gemeente vordert ruim zevenduizend euro bijstand terug.

Het bericht veroorzaakt landelijk ophef. SP-fractievoorzitter Lilian Marijnissen tweet: “Hoe een overheid een monsterlijke machine kan worden die mensen kapot maakt”. “Nederland is ziek”, twittert PVV-leider Geert Wilders. “De overheid heeft dus helemaal niets geleerd van het toeslagenschandaal”., in plaats van “de overheid voor de mensen”. Een jaar na de boodschappenaffaire onderzoekt platform Investico samen met Een Vandaag en Trouw voor onder meer De Groene Amsterdammer of gemeenten nu werkelijk een “menselijke maat”zijn gaan hanteren.

Bijstandsgerechtigden in de knel door hoge terugvorderingen, ondanks versoepelingen gemeenten

Ruim tachtig gemeenten hebben in 2021 hun regels voor het ontvangen van giften in de bijstand versoepeld. Inwoners van deze gemeenten mogen sindsdien giften ontvangen zonder direct gekort te worden op hun uitkering. Maar volgens hoogleraren, sociaal advocaten en andere experts is dit slechts een druppel op een gloeiende plaat: mensen in de bijstand kunnen nog altijd te maken krijgen met hoge terugvorderingen en vinden bij de rechter nauwelijks bescherming. Dit blijkt uit onderzoek van Platform Investico, EenVandaag en Trouw, mede voor De Groene Amsterdammer.

In 2025 heeft NAVO-secretaris-generaal Mark Rutte herhaaldelijk de noodzaak benadrukt van fors hogere defensie-uitgaven, waarbij hij expliciet de vergelijking trok met sociale voorzieningen.

Hoewel hij geen directe zeggenschap heeft over nationale begrotingen, maakte hij in januari 2025 de volgende suggestieve opmerkingen:

- Keuze tussen prioriteiten: Rutte stelde dat lidstaten die hun belastingen niet willen verhogen, onvermijdelijk minder moeten uitgeven aan andere prioriteiten om de defensiebudgetten te versterken.

- Sociale zekerheid als bron: Hij wees erop dat Europese landen gemiddeld een kwart van hun nationaal inkomen besteden aan pensioenen, zorg en sociale zekerheid. Hij voegde daaraan toe dat er slechts een "kleine fractie" van dat geld nodig is om defensie aanzienlijk te versterken.
- Nieuwe investeringsnorm: Tijdens de NAVO-top in Den Haag in juni 2025 bereikten de lidstaten onder zijn leiding een akkoord over een nieuw streefcijfer van 5% van het BBP voor defensie en gerelateerde infrastructuur tegen 2035.

Deze uitspraken werden door critici en media gezien als een directe aanwijzing dat lidstaten, waaronder Nederland, zouden moeten snijden in hun sociale stelsel om aan de nieuwe militaire eisen te voldoen.

In Nederland is er anno 2026 een aanhoudend politiek en maatschappelijk debat over de verdeling van overheidsgelden tussen defensie en de zorg/sociale zekerheid. De regering streeft ernaar de defensie-uitgaven te verhogen naar de NAVO-norm, wat druk legt op andere budgetten.

Defensiebudget en de NAVO-norm

- Huidige uitgaven (2026): De totale defensie-uitgaven komen in 2026 uit op naar verwachting 25 miljard euro.
- NAVO-norm: Nederland voldoet momenteel aan de traditionele NAVO-norm van 2% van het bbp. Er zijn echter politieke discussies om dit verder te verhogen naar 3,5% om de veiligheid op lange termijn te waarborgen.

Impact op zorg en sociale bijstand

Het realiseren van hogere defensie-uitgaven leidt tot scherpe keuzes in de rijksbegroting:

- Bezuinigingen op de zorg: Diverse politieke partijen en onderzoeken wijzen erop dat miljardenbezuinigingen in de zorgsector nodig kunnen zijn om de stijgende defensiekosten te dekken. Uit analyses blijkt dat de zorgsector onvermijdelijk een deel van de rekening zal betalen bij een verdere verhoging van het defensiebudget.
- Sociale zekerheid en uitkeringen: Per 1 januari 2026 worden de bijstand en andere uitkeringen (zoals WW en WIA) nog wel

verhoogd met 2,16%, in lijn met het minimumloon. Desondanks pleiten partijen zoals de VVD voor een "soberdere overheid" en bezuinigingen op uitkeringen om meer ruimte te maken voor defensie.

- Kwetsbare groepen: Er is groeiende kritiek dat de bescherming van ouderen, gehandicapten en daklozen onder druk komt te staan als gevolg van deze verschuiving naar een "defensiestaat".

Economische afweging

Het Centraal Planbureau (CPB) merkt op dat hogere defensie-uitgaven weinig bijdragen aan economische groei, terwijl de kosten voor zorg en sociale zekerheid door vergrijzing structureel blijven stijgen. Het tekort op de begroting wordt voor 2026 geraamd op 2,9% van het bbp, wat net binnen de Europese begrotingsregels valt.

Nederland “kopje soep ter vervanging van de basale mensenrechten” https://archive.org/details/tk-brief-asielnoodmaatregelenwet-voorgesteld-artikel-108a-vw-2000-strafbaarstelling-illegaliteit

Basisbehoeften
Het is echter mogelijk dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) daar een stokje voor steekt. Die oordeelde dat de menselijke waardigheid in gevaar komt als de overheid een illegaal verblijvende derdelander, die nog niet is uitgezet, op straat zet zonder hem of haar te helpen met basisbehoeften. Denk aan onderdak (bed), wassen (bad) en eten (brood). Zolang de verwijdering niet heeft plaatsgevonden, kan de derdelander zich beroepen op rechten die in ‘het Handvest van de grondrechten (...) worden gewaarborgd’, aldus het Hof. HvJ-EU ARREST VAN HET HOF (Negende kamer) , 12 september 2024, ECLI:EU:C:2024:748. Bron: binnenlandsbestuur.nl 3 oktober 2024

De Nederlandse staat is gebonden aan verschillende internationale verdragen die de borging van minimale basis mensenrechten (sociale grondrechten) verplichten. Waar de Universele Verklaring (UVRM) de morele basis legt, creëren de volgende verdragen voor Nederland juridisch bindende verplichtingen: 1. Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (IVESCR / IVESCR) Dit VN-

verdrag uit 1966 is een van de belangrijkste pijlers voor de sociale rechtsstaat in Nederland. • Minimale kern: Staten zijn verplicht om de "kernverplichtingen" (core obligations) na te komen, waaronder toegang tot essentiële voeding, basisgezondheidszorg en huisvesting. • Bestaanszekerheid: Artikel 9 erkent het recht op sociale zekerheid en Artikel 11 het recht op een adequate levensstandaard. 2. Europees Sociaal Handvest (ESH) Dit verdrag van de Raad van Europa wordt vaak de "sociale grondwet van Europa" genoemd en is door Nederland geratificeerd. • Basisvoorzieningen: Het ESH verplicht Nederland tot het bieden van bijstand aan iedereen die over onvoldoende middelen beschikt (Art. 13). • Recht op huisvesting: Artikel 31 verplicht de staat om dakloosheid tegen te gaan en de toegang tot adequate huisvesting te bevorderen. 3. Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Hoewel het EVRM primair over burgerrechten gaat, heeft het Europese Hof geoordeeld dat de staat onder bepaalde omstandigheden een positieve verplichting heeft om basisvoorzieningen te bieden om "onmenselijke of vernederende behandeling" (Art. 3) te voorkomen. Dit wordt in Nederland toegepast bij bijvoorbeeld de 'bed-bad-brood'-voorzieningen voor kwetsbare groepen. 4. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie Sinds 2009 is dit handvest juridisch bindend voor Nederland bij de uitvoering van EU-recht. • Sociale bijstand: Artikel 34 erkent en eerbiedigt het recht op sociale zekerheid en sociale bijstand voor iedereen die niet over voldoende middelen beschikt. Toezicht en Handhaving De Nederlandse staat moet periodiek rapporteren aan comités zoals het VN-Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten (CESCR). Het College voor de Rechten van de Mens monitort in Nederland of de staat deze internationale verplichtingen in de praktijk ook daadwerkelijk nakomt. https://archive.org/details/verdragen-onderdeel-van-internationaal-recht "bed-bad-brood" Nederland handelt in strijd met het Europees Sociaal Handvest door geen onderdak, kleding en voedsel te verschaffen aan vreemdelingen die onrechtmatig op het grondgebied verblijven. Dat oordeelt het Europees Comité voor Sociale Rechten in de zaak Conference of European Churches tegen Nederland. Wat zegt het Comité? Door Lieneke Slingenberg en Martijn Stronks Op 17 januari 2013 diende de Conference of European Churches (CEC) een klacht in bij het Europees Comité voor Sociale Rechten (ECSR). De klacht hield in dat Nederland zich niet aan zijn verplichtingen uit het Europees Sociaal Handvest (ESH) houdt door volwassen vreemdelingen die zich

onrechtmatig op het grondgebied bevinden geen onderdak, voeding en kleding te bieden. Op 25 oktober 2013 trof het ECSR een ‘immediate measure’ in deze zaak, zie daarover een eerder blog. Op 1 juli 2014 verklaarde het ECSR de klacht van CEC gegrond. Deze beslissing werd op grond van artikel 8 van het aanvullend protocol bij het ESH pas vier maanden later (op 10 november 2014) openbaar gemaakt.

bron: Lieneke Slingenberg en Martijn Strongs
17 november 2014

European Committee of Social Rights

https://archive.org/details/ECSRComplaintNo902013

Juridische complicaties

De strafbaarstelling van illegaliteit juridische complicaties met zich meebrengt op zowel internationaal als nationaal niveau. In het Nederlandse recht ontstaat er een specifiek conflict met artikel 450 van het Wetboek van Strafrecht, de zogeheten 'hulpverleningsplicht'. Dit artikel bepaalt dat iemand die getuige is van het ogenblikkelijk levensgevaar van een ander en nalaat hulp te verlenen (terwijl dit zonder gevaar voor zichzelf kan), strafbaar is met een gevangenisstraf of geldboete. De wrijving tussen deze wetten uit zich op de volgende punten: • Zorgplicht versus handhaving: Hulpverleners, artsen of burgers kunnen in een juridische spagaat terechtkomen. Enerzijds stelt de wet dat zij hulp moeten bieden aan iemand in nood (art. 450 Sr), anderzijds zou het bieden van structurele hulp aan een ongedocumenteerde onder de nieuwe wetgeving als medeplichtigheid of het faciliteren van illegaal verblijf kunnen worden gezien. • Rechtszekerheid: Critici wijzen erop dat de overheid burgers niet mag dwingen te kiezen tussen twee strafbare feiten: het negeren van iemand in nood of het overtreden van de immigratiewetgeving. • Humanitaire ondergrens: Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) stelt dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 450 Sr wordt vaak gezien als de nationale verankering van deze morele en juridische ondergrens. Hoewel de discussie over de strafbaarstelling van illegaal verblijf al jaren voert in de Nederlandse politiek, blijft de uitvoering complex vanwege deze botsing met bestaande zorgplichten en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Nu illegaliteit

strafbaar is in nederland is de vraag: wie is de volgende groep? Het fundamentele principe van universele mensenrechten stelt dat ieder mens, ongeacht nationaliteit, verblijfsstatus of enige andere hoedanigheid, recht heeft op de basale mensenrechten. Dit beginsel is vastgelegd in internationale verdragen, zoals de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM). Een fundamenteel beginsel van de rechtsstaat. Ongeacht afkomst, nationaliteit, of verblijfsstatus heeft eenieder die in Nederland wordt aangehouden voor een strafbaar feit onverkort recht op basale mensenrechten en een eerlijk proces.
Deze rechten zijn verankerd in zowel de Nederlandse Grondwet als in internationale verdragen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR). De belangrijkste rechten omvatten: • Recht op juridische bijstand: Iedere verdachte heeft het recht om vóór en tijdens het verhoor een advocaat te spreken. Als men geen eigen advocaat kan betalen, wordt er een toegevoegd door de overheid via de Raad voor Rechtsbijstand. • Recht op menswaardige behandeling: Dit betekent bescherming tegen marteling, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, conform de Internationale Verdragen. • Recht op informatie: De gearresteerde moet zo snel mogelijk in een taal die hij of zij begrijpt, op de hoogte worden gebracht van de reden van aanhouding en de beschuldiging. • Recht op een tolk: Indien de betrokkene de Nederlandse taal niet machtig is, wordt er een officiële tolk ingeschakeld tijdens verhoren en zittingen. De Nederlandse autoriteiten zijn wettelijk verplicht deze rechten te allen tijde te waarborgen.

Fundamentele Rechten en Wetgeving

De zaak in de VS (City of Grants Pass v. Johnson) draait om de vraag of het opleggen van boetes of arrestaties voor elementaire overlevingsactiviteiten (zoals slapen of liggen in de openlucht) in strijd is met het Achtste Amendement (dat wrede en ongebruikelijke straffen verbiedt), vooral als er geen alternatief onderdak beschikbaar is. In Nederland zou een volledige strafbaarstelling van de status van dakloosheid—ongeacht het gedrag of de beschikbaarheid van opvang—zeer waarschijnlijk in strijd zijn met fundamentele mensenrechten, zoals: • Artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESC): Het recht op een behoorlijke levensstandaard, inclusief huisvesting. • De grondbeginselen van de Nederlandse verzorgingsstaat: Waarbij de overheid een zorgplicht

heeft voor burgers die buiten hun schuld in de problemen komen. Beleidsmatige Verschillen Nederland en Amerika hebben fundamenteel verschillende benaderingen van sociale zekerheid en huisvesting. Het Nederlandse beleid is gericht op het voorkomen van dakloosheid en het bieden van opvang en herhuisvesting. Conclusie: De wet die illegaliteit strafbaar stelt, creëert geen juridisch precedent om de status van dakloos-zijn strafbaar te maken. De redenen voor beide wetten zijn totaal verschillend: de ene betreft staatssoevereiniteit en immigratierecht; de andere betreft sociaal beleid en mensenrechten. Hoewel er in Nederland discussie is over lokale regels (APV's) die gedrag van daklozen (zoals kamperen) beperken, is de stap naar het strafbaar stellen van de status van dakloosheid zelf in strijd met de Nederlandse en internationale rechtsprincipes. Bron: AI-overzicht

---

https://archive.org/details/leger-des-heils

https://archive.org/details/illegalen-nederland-2025

De tekst beschrijft een harde realiteit waarin mensen met een minimuminkomen en uitkeringsgerechtigden systematisch worden gestigmatiseerd en psychisch worden beschadigd, en door de media en instellingen als 'profiteurs' worden bestempeld. Deze behandeling, die gepaard gaat met een verwarrend juridisch en bureaucratisch systeem en de medicalisering van sociale problemen, leidt volgens de tekst tot ontmenselijkende uitputting en trauma bij mensen die afhankelijk zijn van een uitkering. De kernpunten uit de tekst zijn: • Systematische Stigmatisering: Mensen met een uitkering worden in de media en door instanties vaak als 'profiteurs' weggezet, wat hun zelfbeeld ernstig beschadigt. • Institutioneel Wantrouwen: Er is sprake van een repressief systeem waarbij de focus ligt op verplichtingen en controle in plaats van op respectvolle ondersteuning. De vergelijking met de Toeslagenaffaire wordt getrokken als voorbeeld van hoe burgers door de overheid kunnen worden vermalen. • Bureaucratische Doolhof: De complexiteit van wetgeving en de samenwerking tussen verschillende 'ketenpartners' (zoals UWV, Belastingdienst en gemeenten) zorgt ervoor dat kwetsbare burgers hun rechtspositie uit het oog verliezen. • Medicalisering van Sociale Problemen: In plaats van de onderliggende maatschappelijke oorzaken aan te pakken, worden klachten vaak vertaald naar farmaceutische therapieën, wat leidt tot verdere

uitputting en traumatisering. • Juridische Ongelijkheid: De burger staat vaak machteloos in een jarenlange juridische uitputtingsslag tegenover machtige instanties.

Minima worden tot solliciteren opgejaagde werklozen aan de rand van de samenleving. Het zelfbeeld van deze mensen wordt in de media en door bejegening van de uitkeringsinstantie,uitvoeringsinstelling en het publiek stelselmatig beschadigd.Dit heeft niets te maken met mensen op een goede en respectvolle manier aan het werk helpen. Mensen met een uitkering zijn profiteurs dus die moeten aan het werk worden gezet. Dat verkoopt steeds de gemeente,maar dan wel in verzachtende woorden in de diverse folders.Hierbij het signaal dat de zwaksten in de samenleving de grote profiteurs zijn,waarvoor de rest moet opdraaien voor de crisis."Iedereen kan nog wel iets! Van cliënt wordt verwacht dat Hij of Zij die kansen grijpt! De Maatschappij vangt mensen op bijvoorbeeld met een uitkering.Om al die uitkeringen te kunnen betalen is veel geld nodig.Dat geldt wordt door ons allemaal bijeen gebracht.Wanneer cliënt tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont wegens het niet nakomen of niet voldoende nakomen van de verplichtingen,neemt cliënt ten onrechte iets uit de gezamelijke pot.Daar moet niemand aan mee willen werken". Hierdoor worden deze groep mensen en hun gezinnen door de uitkeringsinstantie als het ware voorzien van een "davidster" en feitelijk publiekelijk aan de schandpaal genageld. Het échte profitariaat moet echter in andere kringen worden gezocht in de gevestige orde van overheid samen met multinationals "Militair-Industrieel complex". Op deze manier worden deze arme slachtoffers op mensonwaardige wijze gemangeld en uitgekleed waarbij ook vaak huisgenoten gefrustreerd raken.In een jungle van deskundigen en instanties die allemaal langs elkaar heen blijken te werken en waarvan sommigen achteraf ook dubieus blijken te opereren,raken deze onervaren medeburgers al spoedig het zicht op de door hen te nemen stappen en op hun rechtspositie kwijt.Een slachtoffer van deze praktijk is vrijwel kansloos om erkenning en vervolgens enig recht te krijgen.Deze praktijk leidt tot een ziekermakende uitputting en tot traumatisering. Mensen die zieker worden en afhankelijker,met hun begeleiders leven onder een regiem waarbij de medische behandeling tevens dient ter handhaving ter beheersing van conflicten,en de gevestigde belangen bij het bevorderen van de omzet om farmaceutische producten. De uitkeringsgerechtigde wordt zieker,glijdt af. Het aanbod heeft aldus -natuurlijk- hierop overwegend slechts één antwoord: het vertalen van

de klachten in een therapie die voornamelijk farmaceutisch georiënteerd is. Vaak zijn mensen zich van de kwetsbaarheid van hun positie niet bewust.Anderen maken bezwaar en raken verstrikt tussen klachteninstituten die niet functioneren,rapporten en formulieren,steeds meer strengere verplichtingen,een juridische uitputtingsstrijd,de zware bewijslast,de slopende eenzijdige rechtspraktijk tot juridisch touwtrekken tot de Hoge Raad toe. Hier wordt naar de gemeente verwezen, echter gemeenten, woningbouwinstanties, UWV, belastingdienst, politie en jeugdzorg. Ze werken samen als ketenpartners. Zo kunnen mensen zich nog wel herinneren de "toeslagenaffaire" bij de belastingdienst. De slachtoffers werden stelselmatig beschadigd.

https://archive.org/details/brief-rechtsstaat-nederland

De uitspraak dat mensen in de toeslagenaffaire stelselmatig beschadigd is een veelgebruikte typering die de enorme impact van de affaire op de slachtoffers treffend omschrijft. Een parlementaire ondervragingscommissie concludeerde in het rapport "Ongekend onrecht" dat de overheid fundamentele beginselen van de rechtsstaat heeft geschonden. De gevolgen voor de gedupeerden waren ingrijpend en traumatisch: • Financiële ruïne: Ouders moesten vaak tienduizenden of zelfs honderdduizenden euro's aan ontvangen toeslagen terugbetalen, zelfs bij kleine administratieve fouten. Dit leidde tot enorme schulden, banenverlies en in sommige gevallen zelfs huisuitzettingen. • Institutioneel racisme en profilering: De Belastingdienst maakte gebruik van discriminatoire algoritmes en praktijken (waaronder etniciteit en dubbele nationaliteit) om ouders als fraudeurs aan te merken, wat neerkwam op institutioneel racisme. • Menselijk leed en gezinsontwrichting: De stress en geldproblemen leidden tot psychische problemen, relatiebreuken, en in de meest extreme gevallen werden meer dan 2.000 kinderen uit huis geplaatst door jeugdzorg. Sommige slachtoffers hebben suïcide gepleegd. • Schending van de rechtsstaat: Ouders werden van meet af aan als fraudeur behandeld, kregen geen eerlijk proces en konden zich nauwelijks verdedigen tegen de overheid, die informatie achterhield voor zowel de slachtoffers als het parlement. De affaire, die speelde tussen 2005 en 2019, heeft diepe littekens achtergelaten en het vertrouwen van burgers in de overheid ernstig geschaad. Er zijn nu hersteloperaties en compensatieregelingen opgezet om de slachtoffers te helpen, maar de weg naar volledig herstel is nog lang.

Bron: AI-overzicht

Premier Mark Rutte onder ede
https://archive.org/details/rutte-almacht-overheid

"Banencarrousel"

Snel stapt op om toeslagenaffaire in 2019. Geen straf maar lucratieve baantjes via de banencarrousel.

Nietsontziende gewetenloze en meedogenloze misdadigers uit de politiek. In de criminologie vaak geassocieerd met sociopathie en psychopathie.

Artikel:

https://archive.org/details/psychopaten-aan-de-macht

Aftreden (audio) Menno Snel

https://archive.org/details/aftredenmennosnel2019

Menno Snel benoemd tot lid en beoogd voorzitter van de Raad van Commissarissen Alliander

De aandeelhouders van netwerkbedrijf Alliander hebben tijdens een Buitengewone Algemene Vergadering van Aandeelhouders ingestemd met het voorstel om Menno Snel te benoemen als lid van de Raad van Commissarissen.

Menno Snel is momenteel als partner en adviseur verbonden aan FGS Global, een internationaal strategisch communicatiebureau. Hij beschikt over ruime bestuurlijke ervaring in zowel het publieke als private domein, met diepgaande kennis van de energiemarkt en een sterke betrokkenheid bij maatschappelijke opgaven. Eerder vervulde

hij onder meer functies als staatssecretaris van Financiën, bestuurder bij pensioenfonds ABP, president-commissaris van Royal IHC en voorzitter van Element NL.

Alliander

17 oktober 2025

Het contrast tussen de harde aanpak van daklozen en de 'zachte landing' van politici "gevestigde orde" establishment raakt aan een breed gevoerd maatschappelijk debat over rechtsgelijkheid in Nederland.

De aanpak van dakloosheid

Het beboeten van daklozen voor zaken als buitenslapen of 'overlast' leidt vaak tot een vicieuze cirkel. Omdat deze personen de boetes niet kunnen betalen, lopen de schulden op door verhogingen, wat een succesvolle herstart in een woning bemoeilijkt.

- Nationaal Actieplan Dakloosheid: Het kabinet streeft met het programma Een thuis voor iedereen naar het beëindigen van dakloosheid in 2030, waarbij 'Housing First' (eerst een woning, dan zorg) centraal staat.
- Kritiek: Ondanks dit plan blijven gemeenten vaak handhaven op basis van de Algemene Plaatselijke Verordening (APV), wat volgens belangenorganisaties zoals de Straatconsulaat averechts werkt.

De "Banencarrousel" en politieke verantwoordelijkheid

De term "banencarrousel" wordt vaak gebruikt wanneer politici na een schandaal of aftreden snel weer terechtkomen in goedbetaalde functies, zoals bij adviesbureaus of als burgemeester.

- Menno Snel: Na zijn aftreden vanwege de Toeslagenaffaire in 2019 vervulde hij inderdaad diverse andere rollen, waaronder een bestuursfunctie bij het IMF.
- Wachtgeld: Politici hebben recht op een wachtgeldregeling (Appa), wat vaak wordt gezien als een onrechtvaardig vangnet vergeleken met de participatiewet voor burgers.

Het contrast

De kern van het punt is de discrepantie in de behandeling door de overheid:

1. Onderaan de samenleving: Een repressieve aanpak waarbij fouten of onmacht (zoals dakloosheid) direct worden bestraft met boetes die de situatie verergeren.
2. Aan de top: Een cultuur van politieke verantwoordelijkheid zonder persoonlijke financiële of juridische consequenties, vaak gefaciliteerd door een sterk netwerk.

Deze ongelijkheid is een belangrijk thema in rapporten over de kloof tussen burger en overheid, waarbij de overheid vaak als 'streng voor de zwakken en mild voor de machtigen' wordt ervaren.

Bron: AI-overzicht

“Deep State”

De term "diepe staat" (of *deep state*) in de Nederlandse context is een politiek en sociologisch concept dat op verschillende manieren wordt geïnterpreteerd. De beschrijving raakt aan verschillende kritische perspectieven op de Nederlandse machtsstructuren.

Hieronder volgt een feitelijke uiteenzetting van hoe dit begrip in Nederland wordt gedefinieerd en bediscussieerd:

1. Definitie en Kenmerken

In de kern verwijst de diepe staat naar het idee van een 'staat binnen de staat'. Dit zou een netwerk zijn van niet-gekozen ambtenaren, inlichtingendiensten en invloedrijke besluitvormers die achter de schermen het beleid bepalen, ongeacht welke politieke partij aan de macht is.

De volgende kenmerken worden in dit kader vaak aangehaald:

- Netwerkcorruptie/Cartelvorming: Het idee dat een besloten groep (de 'gevestigde orde') elkaar de bal toespeelt op sleutelposities in de politiek, rechtspraak en bij adviesorganen.

- Media en Narratief: De veronderstelling dat de mainstream media fungeren als doorgeefluik van de zittende macht om het publieke debat te sturen.
- Subsidieafhankelijkheid: Het mechanisme waarbij NGO's en maatschappelijke organisaties via subsidies financieel afhankelijk worden gemaakt van de overheid, waardoor zij hun kritische functie zouden verliezen (de 'subsidiedwangbuis').

Bron: AI-overzicht

"DEEP STATE"

https://archive.org/details/de-diepe-staat-nederland

Daklozen het recht op menswaardig bestaan

Wanneer de gemeente de bijstand opschort of stopzet omdat iemand niet voldoet aan de arbeidsplicht, ontstaat er een spanningsveld tussen de wet (Participatiewet) en het recht op een menswaardig bestaan. Dit zijn de belangrijkste juridische en ethische kaders in 2025: 1. De Participatiewet en de arbeidsplicht In Nederland is de bijstand een laatste vangnet. De wet stelt dat wie kan werken, moet werken. Als iemand "te lui" is (juridisch: "verwijtbaar niet voldoen aan de arbeidsverplichtingen"), mag de gemeente de uitkering verlagen of tijdelijk stopzetten via een maatregel van de gemeente. 2. Basale mensenrechten (Artikel 22 Grondwet) Hoewel de uitkering kan worden gestopt, heeft de overheid een zorgplicht. Op basis van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de Nederlandse Grondwet mag niemand in een toestand van "mensonwaardige armoede" terechtkomen. • Dakloosheid en honger: De gemeente mag iemand niet zomaar op straat laten creperen. Als de basale levensbehoeften (voedsel, onderdak) in gevaar komen, moet de gemeente kijken naar alternatieven. • Maatwerk: Sinds recente uitspraken van de Centrale Raad van Beroep moeten gemeenten meer

naar de menselijke maat kijken. Een sanctie moet proportioneel zijn. 3. De 'Broodnood'-regeling Als iemand geen cent meer heeft en niet meer in zijn eerste levensbehoeften kan voorzien, kan er sprake zijn van een noodsituatie. • Individuele afweging: De gemeente is verplicht om te onderzoeken of er sprake is van "dringende redenen" om de uitkering toch (deels) voort te zetten. • Maatschappelijke opvang: Als de bijstand volledig stopt, kan de persoon vaak nog wel aanspraak maken op maatschappelijke opvang om dakloosheid te voorkomen. 4. Wat kan de persoon doen?

Wanneer de bijstand wordt opgeschort, heeft de persoon de volgende rechten: • Bezwaar maken: Men kan binnen 6 weken bezwaar aantekenen tegen het besluit van de gemeente. • Voorlopige voorziening: Bij acute geldnood kan de rechter worden gevraagd om de opschorting tijdelijk ongedaan te maken via een verzoek bij de rechtbank. • Juridische hulp: Het is raadzaam om contact op te nemen met het Juridisch Loket voor gratis advies over mensenrechten en bijstandszaken. Conclusie: Hoewel de gemeente de uitbetaling mag staken bij werkweigering, mag dit niet leiden tot een situatie die in strijd is met de menselijke waardigheid. Er moet altijd een weg openblijven naar basale hulp (voedsel en bed). De kern van een fundamentele juridische discussie: de hiërarchie tussen nationale wetten (zoals de Participatiewet) en internationale mensenrechtenverdragen (zoals het IVESCR of het EVRM). De redenering dat mensenrechten onvoorwaardelijk zijn en boven de nationale wet staan, wordt in de rechtspraak en door mensenrechtenorganisaties als volgt onderbouwd: 1. Menselijke waardigheid als ondergrens Volgens het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (IVESCR) heeft iedereen recht op een behoorlijke levensstandaard. De staat mag hier voorwaarden aan verbinden (zoals de arbeidsplicht), maar de sanctie op het niet naleven van die voorwaarden mag nooit leiden tot het vervallen van de 'minimale kern' van dat recht. Als een sanctie leidt tot acute honger of dakloosheid, komt de menselijke waardigheid in het geding. In dat geval is er sprake van een onmenselijke behandeling, wat verboden is onder Artikel 3 van het EVRM. 2. De verplichting van de ambtenaar In Nederland zijn ambtenaren inderdaad gebonden aan de Grondwet en internationale verdragen. Sinds de toeslagenaffaire is er in 2024 en 2025 veel meer aandacht voor de menselijke maat. • Artikel 11 Participatiewet: Dit artikel geeft de gemeente de ruimte (en de plicht) om af te wijken van de regels als er sprake is van "dringende

redenen". • Evenredigheidsbeginsel: Een ambtenaar mag niet blind de wet uitvoeren als de gevolgen voor een individu onevenredig groot zijn in verhouding tot het doel (het stimuleren tot werk). 3. Mensenrechten zonder tegenprestatie De mensenrechten zijn inherent zijn aan het mens-zijn en niet 'verdiend' hoeven te worden. Dit botst soms met het politieke principe van de bijstand als "wederkerigheid". De juridische realiteit in 2025 is dat: • De overheid mag eisen dat u probeert in uw eigen onderhoud te voorzien. • De overheid mag u echter nooit de middelen ontnemen die strikt noodzakelijk zijn om te overleven (voedsel, noodzakelijke medische zorg en basaal onderdak). 4. Directe werking van verdragen In Nederland kunnen burgers zich voor de rechter direct beroepen op bepalingen uit internationale verdragen (via Artikel 93 en 94 van de Grondwet). Als een bijstandswet in een specifiek geval leidt tot een schending van een fundamenteel mensenrecht, moet de rechter de nationale wet opzij schuiven ten gunste van het mensenrecht. Actie en advies: Mocht u of iemand in uw omgeving hiermee te maken hebben, dan is het essentieel om bij een bezwaarschrift expliciet te verwijzen naar de schending van de minimale kern van het recht op een menswaardig bestaan. U kunt hiervoor ondersteuning zoeken bij: • Instellingen voor mensenrechten voor advies over de verplichtingen van de staat. • De Nationale Ombudsman, die toeziet op of overheden zich behoorlijk gedragen en de menselijke waardigheid respecteren. Kortom: De arbeidsplicht bestaat, maar mag nooit de menselijke waardigheid opheffen. De staat moet altijd een achterdeur openhouden om te voorkomen dat iemand onder het absolute bestaansminimum zakt.

Dakloos

De gemeente heeft Uw uitkering stopgezet en U staat daarbij zonder middelen van bestaan op straat.Mensenrechtenverdragen stellen dat het recht op een menswaardig bestaan (voedsel, kleding, onderdak) niet afhankelijk mag zijn van een administratieve handeling.In de praktijk, zoals o.a. bij de gemeente Den Haag, ontstaat er echter een gevaarlijke kloof: de aanvraag van een noodzakelijk briefadres kan tot zes weken duren vanwege onderzoekstermijnen. Gedurende deze periode vallen dakloze burgers letterlijk tussen wal en schip; zij hebben geen toegang tot essentiële middelen van bestaan en belanden in een complexe juridische en administratieve 'tredmolen'. Volgens onderzoek naar de schuldenindustrie door Investico zijn deze burgers vaak niet zelf meer in staat deze stapeling van problemen naar

behoren effectief en snel zelfstandig op te lossen en zakken zij nog dieper op de maatschappelijke ladder.

Strikte interpretatie regels Participatiewet

De regels van de participatiewet worden nauwgezet en strikt gehanteerd door gemeenten. Deze strikte interpretatie “de regels restrictief toepassen” zonder de mensenrechten erin te betrekken maakt dat personen tussen “wal en schip” belanden. Daarom moeten de gemeenten het opschorten van een sociale bijstand dermate uitvoeren dat dit proces naadloos aansluit op de basale mensenrechten. Nu worden vaak uitkeringen opgeschort met louter een verwijzing naar een bezwaarprocedure cq de rechter. Daar gaat veel tijd in verloren, terwijl ondertussen personen zonder enig middel van bestaan verkeren. De vaak schreinende problematiek die daaraan voorafgaat dreigen vervolgens deze mede burgers het grip op hun leven te verliezen doordat deurwaarders zich snel aandienen namens diverse schuldeisers, (artikel Investico "schuldenindustrie").

Knelpunten bij strikte interpretatie

- Opschorting zonder vangnet: Wanneer een gemeente een uitkering opschort voor onderzoek, stopt de betaling direct. Omdat bezwaarprocedures maanden kunnen duren, ontstaat er een acuut tekort aan middelen voor primaire levensbehoeften (huur, zorg, eten).
- De "Schuldenindustrie": Zoals beschreven door platformen als Investico, leiden gemiste betalingen door opschorting tot een kettingreactie aan incassokosten en deurwaardersbezoeken, wat de financiële situatie onomkeerbaar verslechtert.
- Juridische reflex: Gemeenten verwijzen vaak naar de rechterlijke weg, maar voor iemand zonder inkomen is de drempel voor een gang naar de rechter (of een voorlopige voorziening) fysiek en mentaal vaak te hoog.

Dakloze moeders

Volgens onderzoeksplatform INVESTICO dreigen meerdere gemeenten *dakloze moeders* met het afnemen van hun *kinderen* als ze om opvang vragen. Volgens experts is dit in strijd met mensenrechten.

Beboeten en opjagen daklozen

Daklozen die na lange tijd weer een woning krijgen, worden soms geconfronteerd met achterstallige betalingen uit hun tijd op straat. Het beboeten van daklozen brengt hen verder in de problemen en het is 'weinig zinvol' om mensen zonder huis te bekeuren voor buitenslapen. Het straffen draagt bij aan het verder stigmatiseren van dakloze personen, iets wat het kabinet met het Nationaal Actieplan Dakloosheid juist wil bestrijden.

Bron: Sociaal Domein

Koen Enneking

8 april 2025

https://archive.org/details/beboeten-en-opjagen-daklozen

Nederland winterkouderegeling daklozen

De kloof tussen symbolische steun voor mensenrechten en de feitelijke uitvoering van de zorgplicht voor eigen burgers.

Hier zijn de belangrijkste juridische en maatschappelijke knelpunten met betrekking tot de daklozenopvang in Nederland in 2026:

1. Recht op huisvesting vs. Noodopvang

Volgens het Europees Sociaal Handvest en het VN-verdrag voor Economische, Sociale en Culturele Rechten heeft iedereen recht op adequate huisvesting.

- De praktijk: De "winterkouderegeling" is een humanitair minimum (overleven), geen invulling van het recht op wonen. Gemeenten hanteren vaak strikte toelatingscriteria (zoals

regiobinding), wat volgens de Centrale Raad van Beroep vaak onrechtmatig is, maar in de praktijk blijft voortbestaan.
- Kritiek Diverse Instellingen voor de Rechten van de Mens wijzen er regelmatig op dat noodopvang een tijdelijk middel moet zijn, terwijl het nu vaak een structureel eindstation is geworden door het woningtekort.

2. De rol van Liefdadigheid vs. Overheidstaken

Wanneer de overheid voor de basisbehoeften (voedsel, warme slaapplek) afhankelijk is van organisaties zoals het Leger des Heils of lokale kerken, verschuift de verantwoordelijkheid van een afdwingbaar recht naar vrijblijvende naastenliefde.

- Mensenrechten zijn bedoeld om burgers onafhankelijk te maken van de willekeur van liefdadigheid.
- Door de uitvoering bij NGO's neer te leggen, kan de overheid zich soms onttrekken aan directe politieke verantwoording voor het falen van het systeem.

3. "Symbolische" Mensenrechten

Symbolische mensenrechten zoals de schrijfacties voor Amnesty International in de maand december ieder jaar door de diverse gemeenten legt de vinger op een pijnlijke paradox:

- Buitenlands beleid: Nederland profileert zich internationaal als kampioen van de mensenrechten en bekritiseert andere landen op hun beleid.
- Binnenlands beleid: Op dossiers zoals dakloosheid, de toeslagenaffaire en het asielbeleid oordelen (internationale) rechters steeds vaker dat Nederland de eigen ondergrenzen niet haalt.

4. Wat zegt de Raad van Europa?

De Raad van Europa heeft Nederland al meerdere malen berispt via de zogenaamde FEANTSA-klachten. Hieruit bleek dat de opvang voor daklozen in Nederland niet voldoet aan de Europese standaarden, omdat de toegang tot opvang te vaak wordt geweigerd op basis van bureaucratische regels.

Conclusie: De winterkouderegeling is inderdaad een symptoom van een falend systeem. Zolang het beleid gericht is op "opvang" in plaats van "wonen" (Housing First), blijft de overheid in gebreke wat betreft de internationale verdragen die zij zelf heeft ondertekend.

Voedsel als basisrecht

Het is een schrijnende realiteit in 2026 dat voedselonzekerheid in Nederland structureel lijkt te zijn geworden. De kloof tussen het inkomen en de kosten voor basisbehoeften is voor een grote groep mensen onoverbrugbaar geworden.

Hieronder volgt een overzicht van de huidige stand van zaken:

De juridische en ethische context

Hoewel internationale verdragen geen specifiek bedrag noemen, verplichten zij staten wel tot het garanderen van een adequaat levensniveau. De toegang tot voldoende en gezond voedsel is een fundamenteel recht. Wanneer grote groepen afhankelijk worden van particuliere liefdadigheid (zoals de Voedselbank), schiet de overheid volgens deze normen tekort in haar zorgplicht.

De vergelijking met de “European Prison Rules”2006 is treffend: als de maatschappij een gedetineerde een gegarandeerde voedingswaarde biedt, is het een morele en juridische noodzaak dat burgers in vrijheid niet onder diezelfde ondergrens zakken door economische omstandigheden.

De kern van het onrecht: "Liefdadigheid is geen recht"

De vinger op de zere plek: het verschil tussen gunst en recht.

· De rol van de Staat: Volgens internationale verdragen (zoals het IVESCR) heeft de Nederlandse Staat de plicht om burgers een menswaardig bestaan te garanderen. Dit moet verankerd zijn in wetgeving en sociale voorzieningen.

· De rol van het Leger des Heils: Instellingen zoals het Leger des Heils of de Voedselbank zijn bedoeld als noodverband voor incidentele crisissituaties. Wanneer de overheid structureel naar hen verwijst, privatiseert zij haar zorgplicht.

Situatie in 2026:

Mensenrechtenorganisaties waarschuwen dat de overheid te zwaar leunt op particuliere initiatieven om de gaten in het sociaal vangnet te dichten.

De verwijzing naar de “European Prison Rules” 2006 , blijft hierin de meest krachtige juridische vergelijking: de Staat erkent een zorgplicht voor mensen in detentie (voedsel, medische zorg, onderdak), maar laat burgers in vrijheid soms onder diezelfde humanitaire ondergrens zakken door hen naar "de liefdadigheid" te sturen.

https://archive.org/details/european-prison-rules-eng-2006

____